

Rüzgar kuzeyden
Üşüyor adam
Bıkılmış artık
Ne soğuk díyor
Ne de ölüm
Haykırıyor umutsuzca

“Artık gri yok
Hayat siyah...”

Artık her şey dağılıyor.
Taneciklere.
Daha küçüklerine.
Bütün tabloların içine...

RENK KİYI

SON DEFÂA

Kıyıdan seyretmek; mümkün olabilecek her şeyin kıyısından. Kıyı boşluğu gösterir, renksizliği, hissizliği. Anlam burada bulur kendini, mümkünluğun kıyısında. Kim bakiyorsa odur sahibi anlamin; bulutu o çizer ya da toprağın kokusunu o içine çeker. Boşluktan bir varlık yaratır, ne olacağı bilsinmeyen ya da ne olduğu. Tek bilebileceği şey onun sonsuzluktan doğduğudur. Sonsuzdur anlamin hayatı, ve aynı zamanda boşluk.

Kıyıdan ayrılma vaktı. Kırık bir tablo. İste ışık orada!

Bir tabloda uyutulan
İçi isyan dolu bir insan
Kaybolan bütün duygular
Saklanmış kuytuda

Gözleri kapanmış
Sözcükleri yasaklanmış
Bir sıkıntı var içimde
Dünyaya karşı
Bir bulantı var içimde
Dünyaya karşı

Tabloda bir sizinti
Damlıyor her bir hayal
Bu çerçeve kırılmıyor hiçbir zaman
Umutlar var olmadan
Umutlar var olmuyor hiçbir zaman
Uykumdan uyanmadan

Yandı
Tüm zehirler vücutundan
Hayallere tutundu son bir defa
Kırıldı tüm zincirler aydınlığa
Bir adım daha atmak

DÜŞÜŞ

İste sonsuzluk. Kıyıdan hiç durmadan uzaklaşmak, arkana bile bakmadan. Tahmin edebilir miydiin böyle olacağını? Hayır, ne olduğunu tahmin edemezdiin, ne olacağını da. Tablonun çekmecelerinin kırıklığıdı bu, başka bir şey değil.

Düşüş. Yukarı doğru. Uçarken aşağı doğru...

MAVİDE BOĞULMA

Suya düştü. Boğuılmak üzere olduğunu sandı. Sonra derin bir nefes aldı. Su baloncuğunun içinde birbirlerinin gözlerine bakanları gördü. Mürekkepleriyle hayatlarını resmeden balıkları. Deniz kabuklarının içine saklanmış, ucu bucağı olmayan evleri. Kollarından tutup sanki ona yol gösteren balinaları.

Suyun dibine inmeliydi. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Gerçekleşmeyenin göz yaşıları.

Hayaller gibi bazı şeyle
Anlatmak yetmez
Yaşamak gerek birer birer

Düşlerin içinde bir ses
Kal diyor bitmeyen nefesimde

RENK

Kıyıdan yaratıldı tüm renkler. Boşluğun sonsuzluğunda iç içe geçti her şey. Kesin çizgilerin muşaklaşmasıyla son buluşuyor. Şu uçan kelebeği görüyor musun? Maviyi bulmuş sanki.

Tablo ve insan. Daha fazla tablo, daha fazla insan. Tablonun olmadığı tek nokta yok. İçinde insanlar. Kurtulmaya çalışıyorlar. Bilmiyorlar. Belki de Tanrı olmak budur. Her şeyin üzerinde. Her şeyin ötesinde. Özgürüğün daha ağır. Kırmızıdan daha yoğun. Maviden daha derin.

Kaybolan bir adam
Yalnız başına
Renkleri izliyor

Özgürüğün mavisini arıyor
Kırmızı ise çoktan kaybolmuş

Yeşil dakikalar uzakta
Geçmiyor buralardan yıllardır
Sarının canlılığı
Artık yansımıyor bu hayatı

Hayati grilikte siyaha çalan
Masum bir çocuk bakıyor
Beyazların içinde
Ve bir kelebek mavinin
Derinliklerinde uçuyor

Esiyor rüzgar...

ÇIKIŞ YOK

“Çıkış kapılarında hep aynı duvar. Kapı! Duvar! Kapı! Duvar! Halbuki ilk kapının önünde darduğum anı hatırlıyorum. Sonsuzluktu her şey.”

Çıkışlar kapalı. Çekmeceler kırık. Feryatlar sessiz. Denizler derin. Kalpler karanlık.

Gölgeler korkutuyor beni
Sen hiç gölgelere direndin mi
Bir çocuk öldüğünde susmalı mı
Canlar yitip giderken kaçmalı mı
İnsanlık öldü duyduğunuz mu
Vicdan kayboldu unuttunuz mu
Karanlık çevreliyor her yanımı
Gölgeler vuruyor her gün kâlbime
Susmak yedi bitirdi beni
Hala zamam gelmedi mi

Ve işte karşılımda bir gölge...

FANTASMAGORYA

“Kıydan baktıysam hala hayata. Bu gölgeleri gerçekten ben mi yarattım? Özgürüğümü bir kapının paspasında yitirdim. Böyle olacağını bilemezdim.”

Yerlerinizi alamazsınız. Bizzat oynamak zorundasınız. Gölgelerinizi siz satmadınız mı? Özgürüğünüzü gölgeleri yaratmak için feda etmediniz mi? Başrollerin üzerinde bir rol daha var.

Gölgeler yok edilmeli.

Hem de bir daha hiç geri dönmemeceğine.

ÖZGÜRLÜK

Beklemek beklemek beklemek ve sonunda derin bir nefes almak. Bütün doğrular yanlışlanmalı, yanlışlar ise doğruluğa doğru büyülmeli. Üçü beşe eşitlenmel, dördü aradan çıkarmalı. Boşluğu anlamlandırmalı.

Tiyatro yıkıldı, roller yok oldu. Boşluğun kendini anlamlandırmayı bu. Kıyının bir fotoğrafıydı. Özgürüğün hiçbir zaman kaybolmayacak varlığıydı.

Mavi bir nehir
Karlar beyaz
Yapraklar yeşil
Hayat onun için rengarenk
Bu bir özgürlük

Sadece koşmak istiyor
Neden biliyor
Ne kadar koşsa da
Artık bir tabloda değil

EVSİZ

Kıydı bazen kapayı açmaktadır, bazense kapatmak. Arkana döndüğünde hiçbir şey görememek. Sürekli yeniyi tatmak, onunla bütünleşmek. İnsanları ilk defa görmek, altından olmayan kalplerini...

İnsanlar her yerde, hiç susmuyorlar. Sen de susmuyorsun, susmamalısın, susmayacağın. Aradaki farkı anlayacağın. Duvarların arkasından uzun uzun bağıracacağın.

Karşılımda bir kapı
Açılır yeni bir dünyaya
Korkuyorum kapayı çalmaya
Kim bilir ne var ardında
İnsanlar bakıyor yüzüme
Sanki tanıyorlar beni

Eşimde bir kalem çiziyorum
Yüzüme bir gülümseme
Olmaz diyorlar
Sadece kendin ol
Ve gül
Sessizlik soldu bu defa

MEKANİK HAYAT

Kutuların içinde insanlara bağıranlar, ruhlarını ele geçirenler. Satılmışlar ve satılmak üzere olanlar. Evet diyenler. Hayrı hiçe sayanlar, onu yok edenler. Efendimciler ve emirciler. Gölgelerini satmış olanlar. Yağmur altında ıslanmaya korkanlar. Dağlarda dolaşmaya vakit bulamayanlar. Derinlikleri unutanlar. Yüzeyde nefes alanlar.

İçeri girdiğin kapıtı yerinde bulamamak. Rüzgar yüzüne vuruyor ve sen geri dönemiyorsun. Anlıyor musun?

KIRMIZI

İşte o anda kırmızıyı yarattı. Yıldızlarla güneşin birleşti. Karanlığın hiç bilsinmeyen noktalarındaki taşların özünü çaldı. Tan vaktinin rengini içine çekti ve onu yıldızlarla güneşin birleştiği noktaya üfledi. Parmaklarıyla ona bir beden verdi. Çizgilerini netleştirdi. Gözleri altındandı. Dudakları kıpkırmızıydı. İşte bu onun eseriydi.

Önce kalfını aldı. Sonra öldürdü. Bedenini ise soğuk ateşlerde yaktı. Küllerini göklerden aşağıya savurdu...

Beni artık bırakın ne olur
Yuttular ruhumdaki o timiyi
Bu nasıl bir şey
Daha önce böyle bir şey
Hiç hissetmedim
İçimdeki esaret kagyboluyor
Seni kökledikça

Kırmızı

KIRMIZININ KÜLLERİ

“Şu gökten düşen küller kimin? İnsan kendi küllerini kucaklayabilir mi? İnanmaya karşı ihanet. İşte ölümün formülü. Vücutumdağı yara izlerini görüyor musunuz? Peki ya şu akan Kırmızı kanı? Vücutumdan taşan. Sokaklarda dolaşan. İnancımın böylesine sarsılmamasına, yok olmasına dayanabilir miyim? Kırmızı, beni neden terk ettin?”

Ölmek Nabzin giderek yavaşlaması ve durması. Sıradan.
Ölmek İnandığımı kaybetmek Çarmıha gerilmek

Kırmızının kjilleri uçuyor
Varlığı boşluğun canımı yakıyor
Sessizlik sarıyor havayı ihanetin
Aslında kül olan o değil ben miyim
Ben seni hissederken
Sen

Yüzüyor suda hikayeler
Yansıyor yüzüme bütün o cümleler
Hakimi sanırken durumun
Nesnesi olmak hayatın
Ben sana inanırken
Sen beni mahvettin

Kurdular fikirleri
Sundular gölgeyi
Çaldılar gerçeği